

ارائه مفهوم دیگری از عصر ارتباطات: دموکراسی در عصر ارتباطات

نویسنده: دینس گینور
ترجمه: شیرزاد فلاح آزاد

کاملاً

بررسی کند. مباحث مربوط به سانسور و معیزي نشان داده است که نظارت دولت بر اینترنت می تواند به نقض حقوق اساسی و آزادی بیان مورد اشاره در قانون اساسی منجر شود. هنوز گروههایی که نظریه های بدبینی به «دولت» را تبلیغ می کنند این واقعیت را نادیده می انگارند که فناوریهای جدید می تواند به عنوان ابزاری برای تصاحب قدرت سنتی موجود در دولت مرکزی عمل کند. اما هم زمان امکان نادیده انگاشتن این نهاد در طرفداری از نوعی خودحکومتی کامل و مطلق حتی اگر کاملاً هم نامطلوب نباشد ناممکن به نظر می رسد. در عین حال هر دو مورد این استدلال های

www.georgetown.edu/faculty/bass/gaynor

بسیاری از ابعاد زندگی، آزادی فردی با مانع مواجه شود و شکاف فعلی میان «داراهاء» و «ندارها» در جامعه افزایش یابد. از طرف دیگر بسیاری از آرماتگرایان اطلاعاتی را که بسیاری از مردم از آن می تواند شکل اطلاعاتی بگیرد، معتقدند که فناوریهای جدید مشارکتی اند. آنان مطرح می کنند که اینترنت و دموکراسی مشارکتی شهر و زندگی را می تواند بدون دخالت بوروکراتها و قانونگذاران، بر خودشان حکومت کند. هیچ یک از نظریه های مطرح شده فوقاً به تنهایی نمی تواند نقش دموکراسی در عصر ارتباطات را

سال اول

شماره دوم

روشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
مجله علمی و پژوهشی

در اثر تکثیر فناوریهای الکترونیکی در اواخر قرن بیستم بسیاری از ابعاد متفاوت و رویه های فرهنگی به شیوه هایی مورد بازنگری قرار گرفته اند که در آنها «اطلاعات» اهمیت لحظه ای دارد. حذف مرزهای فیزیکی که مانعی برای گفتمان و دسترسی به اطلاعات محسوب می شود، می تواند بر شیوه اجرا و پیشبرد دموکراسی ما تأثیرات عمیقی داشته باشد. هنوز پیرامون این موضوع که آیا رشد شبکه های الکترونیکی به گسترش دموکراسی منجر می شود یا نه، دیدگاههای مطرح شده شدیداً با یکدیگر متفاوتند. در طرف دیگر این بحث «ضد آرماتگرایان» هستند که می ترسند با ورود اینترنت به

مربوط به

آینده شیوه گفتمان، به رابطه ذاتی

بین ارتباطات و دموکراسی تأکید می کند.

احتمالاً الگوی پیشنهادی یورگن هابرماس با عنوان

«حوزه عمومی» می تواند الگوی مفیدتری برای مطالعه این

پویا محسوب شود. در این حوزه افراد برابر و دارای آزادی و

حقوق یکسان، دور هم جمع می شوند و بدون مانع درباره جبر

بیرونی موضوعات مربوطه تأمل و بحث می کنند. گفت و گوی

متعاقب نیز به شیوه ای کاملاً دموکراتیک خواهد بود. به نظر

می رسد که اینترنت نوع مقولات مورد نیاز برای تحقق

«وضعیت ایده آل آزادی بیان» را ممکن می سازد.

ولس منتقدان پست مدرن مطرح

می کنند که در

G

که خود ما در شکل دادن به
 دنیای
 هوشمان چندان نقشی نداریم، دیگر فرد
 مستقل مورد تصور هابرماس وجود خارجی ندارد.
 در واقع، به نظر می رسد که بیشتر مفهوم مورد نظر پست
 مدرن از خود با شکل دهی خود را درون این موضوع که
 حاصل فناوریهای الکترونیکی است ارتباط نزدیکی دارد.
 در اینجا سراسر الگویی مطرح می آید، آیا مفهوم حوزه عمومی چه نوعی
 دموکراسی بیرون می آید؟ یا مفهوم حوزه عمومی چه نوعی
 وضعیت ارتباطی و سیاسی فعلی ما را نشان می دهد؟
 سراسر اینها، بازسازی ارتباطات انسانی است
 عملی که در اینترنت چگونه می تواند
 به اجرا درآید.

جدیدی

از دموکراسی اطلاعاتی،

منجر شود که منافع شهروندان را بهتر مورد توجه

قرار دهد؟ نکته من نوشته حاضر را به سه بخش تقسیم

کرده ام: (۱) حوزه عمومی هابرماس، (۲) دموکراتیزه کردن

قابلیتهای شبکه های الکترونیکی، (۳) محدودیتهای شبکه های

الکترونیکی. در طول فرایند راه اندازی این سایت اینترنتی من پی

بردم که هنوز رابطه بین دموکراسی و فناوری در مراحل اولیه خود

به سر می برد. بیشتر استدلالهای مربوط به تشریح شرایط و

سازوکارهای آینده، به جای پاسخ، پرسشهای بیشتری

طرح می کند. بنابراین اگر هنگام مطالعه این نوشته

به هیچ گونه نتایجی دست نیافتید ناامید

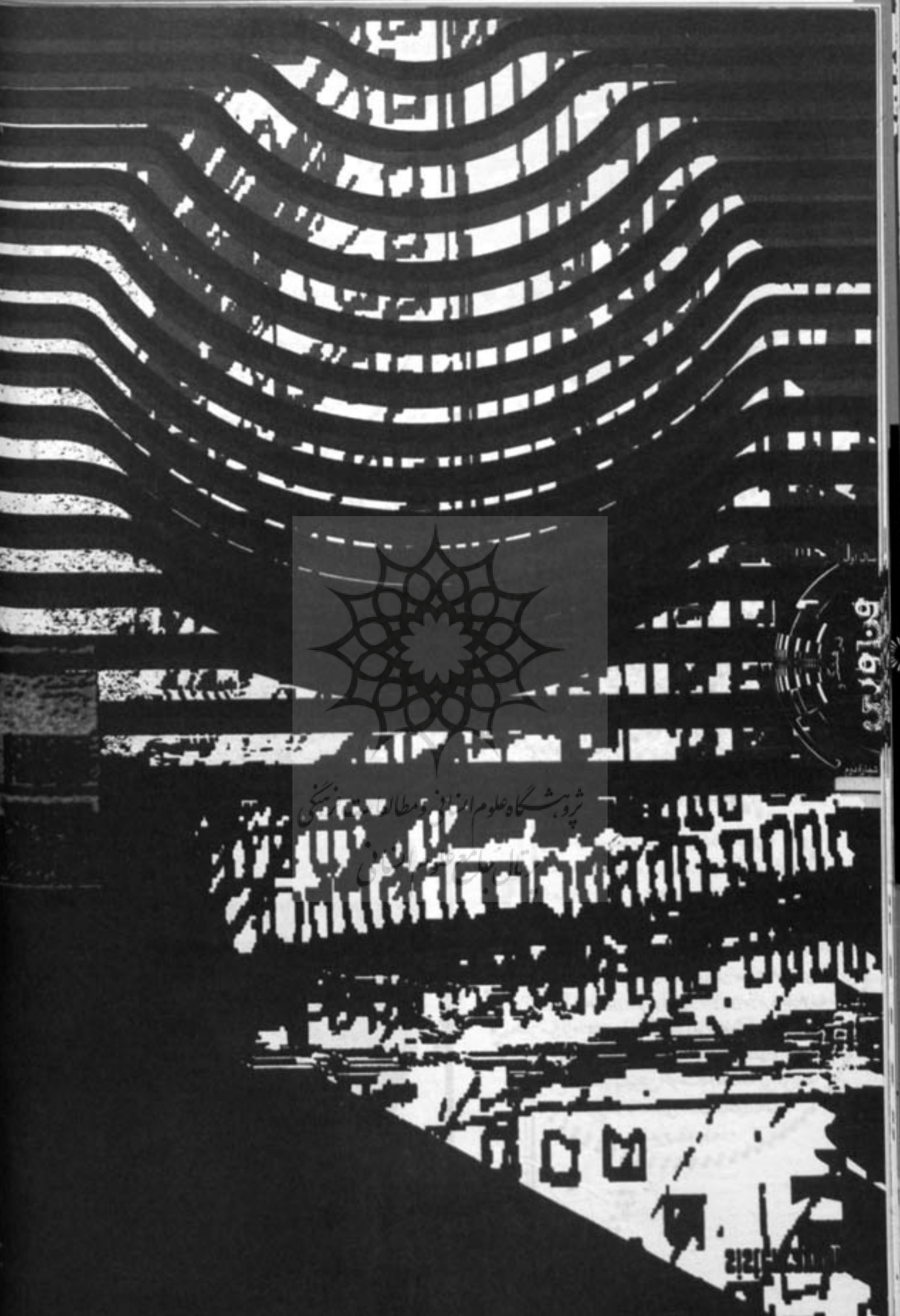
و دل سرد نشوید.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
 پرتال جامع علوم انسانی

سال اول

فناوری

شماره دوم

شوشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

شماره ۱۰۹

شماره ۱۰۹